

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
 Πηγαίνα να σταθώ μπρός στο Σατανά και να τον καταραστώ!...
 Έσκυψε έπειτα πάλι το κεφάλι του και κατσουφιασμένος, βυθισμένος σε σκέψεις, βουβός, γεμάτος ιδρώτα και σκόνη, συνέχισε το δρόμο του, ανάμεσα στο έρημο, σιωπηλό δάσος...

ΜΕΡΟΣ Β' ΣΤΗΝ ΚΡΕΜΑΛΑ

‘Ο προφήτης; περπατούσες περισσότερο από μιά ώρα.

Στό πιο ζημιακό μέρος του δάσους, που σπάνια περνούσαν άνθρωποι, ο προφήτης στάθηκε μπρός σε μιά καλύτερα... ‘Η πόρτα της καλύτερας ήταν κλειστή. Τήν έσπρωξε και μπήκε μέσα...

Μέσα στην καλύτερα μιά γοηιά καθόταν πάνω σε μιά κόνινη κούνια και διάβαζε στο φως; μιά; χάλκινης έπιχρους λυχνίας. ‘Ηταν πολύ παρά’ενη ή καλύτερα αυτή. Τή μοναδική της κιαμαρούλα την έστύλιζαν ώρια έπιπλα. Ένα προσυχητήριο σκεπασμένο με βελούδο υψώνονταν στη μέση, και στον τοίχο κρένονταν ένας μεγάλος έλεφαντίνος σταυρός με σκαλισμένα μεγάλης τέχνης, δίπλα σ’ ένα γυμνό σπαθί.

— ‘Ο Θεός φυλάττει σε γόνια! είπες μπαινόντας ο προφήτης και γονάτισε μπρός στο προσυχητήριο.
‘Η γοηιά τινάχτηκε.

— ‘Ο Θεός να σ’ εύλογη, ‘Ιωάννη, είπες. Πολύ καιρό έχω να σέ ιδώ.

— ‘Αφ’ ότου απέσεισα την κόνινη των ποδών μου πρό του ζωτηρίου των ανθρώπων, άγομαι όπου ή πνοή του Κυρίου με οδηγεί. Σήμερον με φέρει υπό την στέγη σου. Πού θα με οδηγήση αύριον;...

‘Η γοηιά σηκώνοντας τα μάτια προς τον προφήτη, είδε κάτι φοβερό: ‘Τά κουρελιασμένα ρούχα του είχαν κηλίδες από αίματα, τα χέρια του ήταν κ’ έκεινα αιματοβαμένα και τό πρόσωπό του κατάλωμο. Μιά βαθειά σπαθιά χάρσσε τό μέτωπό του.

— ‘Ιωάννη, ώρτησε τότε, ανατριχιάζοντας από φόβη, τι τρομερό συνέβη σήμερα;

Έκείνος άνασηκώθη και δείχνοντας προς τό βουνά είπες:

— Γύναι έπολητήσαμεν. ‘Ο Κύριος έτιμώρησε την άλαζονείαν του Φαραώ και υώς έδωκε την νίκη.

— Δέσποτα Θεέ, τραύλισε ή γοηιά τρέμοντας και γονατίζοντας. Γιατί τά τέκνα σου άλληλοσπαράζονται! ‘Ο! οι τίγρεις δέν εινε σκληροί όσο οι άνθρωποι!

‘Ο προφήτης έκρυψε τό πρόσωπό του ανάμεσα στις παλάμες του κ’ έμεινε για κήρυξη ώρα σιωπηλός. ‘Υστερα τινάζοντας τό κεφάλι του είπες:

— Ρώτησα τον Θεόν και ο Θεός μου άπκρίθη: ‘Ορθολομύην άνε’ όρθολομύην και όδόντα άντι’ όδόντος! Γι’ αυτό έπολέμησα. Για τον ίδιο λόγο θα πάω αύριο προς τον Ναβουχοδονόσορα και θα τό είπω, τι ο Θεός μου έμπνεύση.

— Πουόν ονομάζεις Ναβουχοδονόσορα, ‘Ιωάννη;

— Τόν Κοντόσταυλο!

‘Η γοηιά άρχισε να τρέμη.

— ‘Ιωάννη, φώναξε, έξορξες πόσο σέ αγαπώ, έξορξες ακόμα ότι σέ μεγάλωσα με τό γάλα μου... Σέ κιατεύω λοιπόν να μην πάς στον κύργιο του Ταλεμόνδου.

— Θα υπάγω, διότι τό υπεσχέθην ένώπιον των στρατιωτών του ‘Αντιχρίστου και ένώπιον όλου του ‘Ισραήλ.

‘Η γοηιά γνώριζε κάποιον τρομερό μυστικό, που θα τον προφύλαγε άπ’ τον Κοντόσταυλο, μά δέν ήθελε να τό τό φανερώσει, μονάχα τό είπες:

— Τό διάβημά σου εινε πολύ επικίνδυνο. Έξορξ βέβαια ένα μυστικό που μπορεί να σέ προφυλάξη, μά δέν έχω τό δικαίωμα να σου τό φανερώσω. Θα σέ οδηγήσω μόνον τι να κάνεις, όταν θα βρεθής στην κρίσιμη στιγμή.

Και ή γοηιά έβγαλε μέσα από τη σκευοθήκη της μιά περγαμνή διπλωμένη σαν έπιστολή και σφραγισμένη με βουλοκέρι και δίνοντας την στον προφήτη τό είπες:

— ‘Υποσχέσου μου ότι θα την άνοιξης μόνον όταν βρεθής σε κίνδυνο θανάτου.
 — Τό υπόσχομαι.
 — Ε! τώρα λοιπόν άγκάλιασε τη φτωχή γοηιά, που σέ βύζαξε και ο Θεός άς σέ προστατεύη.

XI

ΑΙ ΕΚΠΑΗΣΕΙ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΥ

Τήν επομένη της μάχης του Λυκοπηδήματος, ο Κοντόσταυλος ήταν άνήσυχος και νευρικός. Οι όπλοφόροι του που είχε σταθεί έναντίον των Ουγενότων δέν είχαν φανή άκομη. Τι είχε συμβή; Διάφορες σκέψεις τον έβασάνη, όταν έσφαιρικά μπήκε στην αίθουσα της ύποδοχής ο Σπαλατρόνος καταματωμένος, κατασκονισμένος, με τό θάρακα σκαμένο και τό κράνος διάτρητο.

— ‘Α! ‘Α! φώναξε χαρούμενος μόλις τον άντίκρισε, ο Μοντιμορανού. Τά αίματα που σκαπάζουν τα ρούχα σου και τα χέρια σου με γεμίζουν χαρά. Μοιάζεις σποτός μακελάρης, γενναίος μου Σπαλατρόνε. Τους τσακίσατε τους άχρείους;

‘Ο Σπαλατρόνος φαινόταν πολύ στενοχωρημένος.

— Έξηγήσου, μά τάς πληγάς του ‘Ιησού! φώναξε θυμωμένος κάπως ο Κοντόσταυλος.

— Τό έξοκότη σας μου έκανε τό τιμή να πη ότι μοιάζω με μακελάρη.

— Μά τό Σατανά ναί, και σου τό ξαναλέω άν θές...

— ‘Α ντούγκουε, έξοκώτατο, τό παρομοίωση εινε πολύ σποτό, με τό μικρή νιασφορά ότι έγκώ ήτο τό κριάρι και ότι με μακελάρη.

‘Ο Κοντόσταυλος τινάχτηκε όρθός από τό κάθισμά του.

— Πώς είπες πάτερ νόστερ! Πώς είπες Σατανά; ούρλιαξε.

— ‘Αλλοίμονο, έξοκώτατο, είπα τό άλήθεια. Έγκητηκάμε κατά κράτο.

‘Ο Μοντιμορανού τρίτοντας τό δόντια του άρχισε να βλαστημή και σέ μιά στιγμή λύσσα, άφού έσπασε με μιά νευρική κίνηση την κλωστή του κομπολογιού του και πέταξε τις χάντρες στο πρόσωπο του Σπαλατρόνε, άρχισε να ουρλιάζει:

— Προδοσία!... Με προδίδετε!... Με προδίδετε!... Να μου φέρουν άμέσως τον ‘Ερμόν και τό Λοβλά να μου πουν τι συνέβη.

— ‘Απέταναν και οι ντό και ακόμα άλλο έκατό στρατιώτα σας! μουκίρισε ο Σπαλατρόνε.

‘Ο Κοντόσταυλος άπόμεινε σαν άπολιθωμένος.

— Και όπισθοχωρήσατε λοιπόν ένάκιον άόπλων χωρικών; ώρτησε πνιγόμενος από λύσσα.

— ‘Οχι, έξοκώτατο. Ντέν είν’ έτσι. Είχανε λόγες, ήσαν καλά άρματωμένοι... Τους όπλισαν οι άνθρωποι του Κόμητος Κανδάλ.

‘Ο Κοντόσταυλος χλώμασε και με άγρια φωνή ώρτησε:

— Ποιός τους δικαιοσύνη;

‘Ο Σπαλατρόνε του περιέγραψε τότε τον τρομερό Φερουλλιάκ.

— ‘Α! φώναξε ο Μοντιμορανού, κατάλαβα. Εινε εκείνος ο κιαστήργης Ρολάνδος Φερουλλιάκ, με τον όποιο έχω άνοιχτούς λογαριασμούς...

Στό σημείο αυτό θόρυβος βημάτων άκούστηκε ζάπξω και ο άκόλουθος του Κοντοσταύλου, μπαινόντας μέσα είπες:

— Έκλαμπρότατε, άπέξω ήρθαν οι όπλοφόροι και ζητούν να σάς ιδούν.

— ‘Ας μπουνε, μά τό Σατανά!

Δέκα άνδρες κουρελιάρηδες και σέ άβλία κατάσταση μπήκαν, σπρώχοντας ο ένας τον άλλον.

— Τι χάλια εινε αυτά! ώρτησε ο Κοντόσταυλος.

— Πιστήκαμε αιχμάλωτοι, άπάντησαν εκείνοι, χαμηλώνοντας τά μάτια.

— Δέν έπρεπε να σταθίτε να σάς πιάσουν.

— Έκλαμπρότατε, είπες τότε ένας από αυτούς, ο βασιλεύς Φραγκίσκος Α’ και ένας περιφημος αθένης, τον όποιον γνώριζατε πολύ καλά, έστάθησαν κ’ αυτοί και τους συνέλαβαν αιχμάλωτους στην μάχη της Παβίας...

Μ’ όλο τό θυμό του ο Κοντόσταυλος άρχισε να γελά. ‘Ο αθένης που είχε συλλαβήθη αιχμάλωτος; στην Παβία ήσαν ο ίδιος ο Μοντιμορανού.

— Κατεργάρι, τό είπες, έξηγησ μου τώρα την άφορητή της έπισκέψης σας.

— Έκλαμπρότατε, άπάντησε ο όπλοφόρος, έχουμε έπιφοριστή με μιά έντολή από εκείνους που μάς συνέλαβαν.

(‘Ακολουθεί)

